

Naujieji atradimai (I): „Ta pirmoji Dievo vaiko malda“

Gilus suvokimas, kad esame Dievo vaikai, viską apverčia aukštyn kojomis: taip nutiko ir Šv. Chosemarijai, netikėtai atradusiam šią „Naują Viduržemio jūrą“.

2021-03-15

„Dabar yra laikas, mano vaikai, vis geriau ir geriau pažinti „kontempliacijos kelius“ būnant pasaulio viduryje“ [1]. Šiais žodžiais

Opus Dei prelatas pabrėžia vieną svarbiausių šių laikų prioritetų. Krikščionių apaštalavimas šiandien, kaip visad, yra „vidinio gyvenimo perteklius“ [2]. Pirmiausia todėl, kad tai reiškia kalbėti kitiems apie Kristaus Gyvenimą – Gyvenimą, kuriuo visi esame suvienyti. Be to, jei mes gyvename tam, kad pasauliui skleistume Tikėjimą, pirmiausia mums patiems reikia jį suprasti ir giliai išgyventi. Trumpiau tariant, kaip sakė šv. Josemaría, mes „iriamės gilyn į Dievo Meilės begalybę, kad tą meilę galėtume kitiems žmonėms išreikšti savo veiksmais bei žodžiais“ [3].

Kelionė „iriantis gilyn“ į tikėjimą yra ypatinga. Tai nėraėjimas iš žinomos vietos į nežinomą. Verčiau tai nérimas giliau į tai, ką jau žinome, kas atrodo akivaizdu, ką tiek daug kartų esame girdėję. Tuomet mes „atrandame“ kažką, ką jau žinojome, bet dabar tai suprasdami tvirčiau bei

giliau, tarsi iš naujo. Šv. Josemaría šią patirtį lygina su „naujosios Viduržemio jūros“ atradimu, kuri prieš mūsų akis atsiveria netikėtu būdu. Pavyzdžiui „Kalvėje“ jis sako:

„Vidiniam gyvenime, kaip ir žmogiškoje meilėje, turime būti atkaklūs. Taip, reikia daug kartų iš naujo apmąstyti tas pačias temas tol, kol surasime „naująją Viduržemio jūrą“.

„Kaip galėjau anksčiau to nepastebėti?“, klausi nustebęs. Paprasčiausiai dėl to, kad kartais mes esame kaip akmenys, leidžiantys vandeniui nubėgti paviršiumi, tačiau nė lašo nesugeriantys.

Štai kodėl turime vėl ir vėl iš naujo apmąstyti tuos pačius dalykus – nors iš tiesų jie ne tie patys! – jei norime sugerti Dievo palaiminimus.“ [4]

„Vėl ir vėl iš naujo apmąstyti tuos pačius dalykus“, kad mums atsivertų

ten slypintys lobiai bei suprastume, kad „iš tiesų jie ne tie patys!“. Toks yra kontempliacijos kelias, į kurį esame pašaukti. Tai reiškia tyrinėti jūros lobius, kuriuose, iš pirmo žvilgsnio, nėra nieko naujo, nes tai – mūsų kasdienis peizažas. Romėnai vadino Viduržemio jūrą „Mare nostrum“, „mūsų jūra“: jūra, kurią romėnai gerai pažinojo, kuri buvo jų kasdienio gyvenimo dalis. Šv. Josemaría kalbėjo apie naujosios Viduržemio jūros atradimą todėl, kad kai neriname gilyn į jūrą, kurią, manome, labai gerai pažįstame, prieš mūsų akis atsiveria platūs ir netikėti horizontai. Tuomet galime kartu su Šv. Kotryna Sieniete Švenčiausiajai Trejybei tarti: „esi kaip gili jūra: kuo giliau į Tave pasineriu, tuo daugiau atrandu, o kuo daugiau atrandu, tuo daugiau Tavęs ieškau“ [5].

Šie atradimai yra šviesos blyksniai, kuriuos mums suteikia Dievas kaip nori ir kada nori. Bet mūsų uolus

ieškojimas ir mąstymas taip pat ruošia mūsų sielas priimti šias šviesas iš Dievo. „Taip, kaip tas, kuris anksčiau buvo tamsybėse ir staiga savo akimis išvysta skaisčią saulės šviesą bei aiškiai mato dalykus, kurių anksčiau neregėjo, taip ir žmogus, gavęs Šventąją Dvasią yra apšviečiamas sieloje“ [6].

Šioje naujoje straipsnių serijoje svarstysime kai kuriuos atradimus, kuriuos savo vidiniame gyvenime atrado Šv. Josemaría, kad galėtume kartu su juo giliau panirti „į Dievo meilės begalybę“.

Abba Pater!

Viena pamatinių tiesų, įsišaknijusių pirmųjų Krikščionių bendruomenėje buvo tai, kad jie gali kreiptis į Dievą kaip Jo mylimi vaikai. Jėzus pats juos išmokė: Tėve mūsų, kuris esi danguje... (Mt 6, 9). Jis žydams prisistatė kaip mylimasis Tėvo Sūnus bei mokė savo mokinius elgtis taip

pat. Apaštalai girdėjo Jėzų kreipiantis į Dievą žodžiu, kurį hebrajų vaikai vartojo kreipdamiesi į savo tėvus. Kai gavo Šventąją Dvasią, jie patys ėmė šitaip kreiptis į Dievą. Tai buvo radikaliai naujas kreipinys, bet Šventasis Paulius nurodė tai kaip visiems gerai žinomą ir neprieštaraujantį Izraelio pamaldumui: „Jūs gi esate gavę ne vergystės dvasią, kad ir vėl turėtumėte bijoti, bet gavote įvaikystės Dvasią, kurioje šaukiame: „Aba, Tėve!“ Ir pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai.“ (Rom 8, 15-16)

Tai buvo įsitikinimas, pripildęs apaštalus pasitikėjimo ir davęs netikėtos drąsos: „O jei esame vaikai, tai ir įpėdiniai. Mes Dievo įpėdiniai ir Kristaus bendraįpėdiniai“ (Rom 8,17). Jėzus yra ne tik vienatinis Tėvo Sūnus; Jis – daugybės brolių bei seserų pirmagimis (plg. Rom 8,29; Kol 1,15). Naujasis Gyvenimas, kurį

atnešė Kristus, jiems buvo parodytas kaip mylimų Dievo vaikų gyvenimas. Ši tiesa nebuvo nei teorinė, nei abstrakti: tai buvo tikrovė, pripildžiusi juos begalinio džiaugsmo. Tai atsispindi džiugiuose šventojo apaštalo Jono pirmojo laiško žodžiuose: „Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai ir esame!“ (1 Jn 3,1).

Dievo tėvystė, Jo labai ypatinga bei švelni meilė kiekvienam žmogui mums, Krikščionims, pažįstama jau nuo vaikystės. Ir vis dėlto, esame kviečiami tai atrasti asmeniškai ir gyvai: taip, kad ši tiesa perkeistų mūsų santykį su Dievu. Įsisąmoninus šią mintį, prieš mūsų akis atsivers nauja ramybės ir pasitikėjimo jūra, neaprepiamas horizontas, kurį galime stengtis vis labiau pažinti visą gyvenimą. Šventajam Josemaríai tai buvo netikėtas atradimas, staigiai atsivėrusi panorama, kuri slėpėjo,

atrodytų, jau taip gerai pažįstamoje vietoje.

Tai atsitiko 1931 m. rudenį, kaip jis pasakojo po kelerių metų: „Galiu pasakyti kada, kuriuo konkrečiu momentu ir kurioje vietoje pirmą kartą meldžiausi kaip tikras Dievo sūnus. Jau vaikystėje išmokau Dievą vadinti Tėvu maldoje „Tėve mūsų“. Bet jaustis, matyti, žavėtis tuo Dievo troškimu, kad būtume Jo vaikai... tai nutiko gatvėje, sėdint automobilyje. Valandą, gal valandą su puse, nežinau, norėjau šaukti: „Abba, Pater!“ [7]

Ir vėliau, dar daugybę mėnesių, Šventasis Josemaría vis grįždavo prie šios minties. Pavyzdžiui, rekolekcijose, kurias atliko po metų, jis rašė: „Pirmoji diena. Dievas yra mano Tėvas. Ir aš nesiskirsiu su šia mintimi.“ [8] Visa diena praleista apmąstant Dievo Tėvystę! Nors iš pirmo žvilgsnio tokia ilga

kontempliacija galėtų mus
nustebinti, bet būtent tai parodo kaip
giliai savo širdyje jis patyrė
dieviškąją išūnystę. Mes taip pat
maldoje ir kiekvieną kartą, kai
kreipiamės į Dievą, pirmiausia
turėtume puoselėti dėkingumą bei
laisvą atsidavimą, kylantį iš
pasitikėjimo Dievu. Bet tam, kad
mūsų ryšys su Dievu įgytų tokį
pagrindą, mums reikia asmeniškai
dar kartą suvokti tai, kad Dievas
tikrai trokšta būti mūsų Tėvu.

Kas man yra Dievas?

Galbūt mes taip pat, kaip Šv.
Josemaría, dar būdami vaikai
sužinojome, kad Dievas yra mūsų
Tėvas. Bet turime nueiti dar ilgą
paieškų kelią, kad įsisąmonintume,
kad buvimas Dievo vaikais yra reali
mūsų gyvenimo tikrovė. Kaip galime
palengvinti šias paieškas?

Pirmiausia tam, kad atrastume Dievo
tėvystę, teks dažnai atkurti

autentišką Jo atvaizdą. Kas man yra Dievas? Sąmoningai ar ne, kai kurie mano, jog Dievas yra tas, kuris leidžia įstatymus bei gąsdina bausmėmis visus, kurie tų įstatymų nesilaiko. Kažkas, kas tikisi, jog Jo valia bus įvykdyta ir pyksta, kai nepaklūstam: trumpiau tariant, Šeimininkas, kuris elgiasi su mumis kaip su nepageidautinais subjektais. Kitais atvejais (kartais taip pasitaiko ir tarp krikščionių), Dievas yra laikomas gero elgesio priežastimi. Jis regimas kaip priežastis, dėl kurios privalome stengtis siekti savo tikslo, nors galbūt iš tiesų visai to nenorime. Nepaisant to, Dievas „nėra koks nors tironiškas Šeimininkas arba griežtas ir nepermaldaujamas Teisėjas: Jis yra mūsų Tėvas. Jis kalba apie mūsų nuodėmes, mūsų klaidas, mūsų kilnumo stoką; tačiau Jis tai daro tam, kad mus iš to išvaduotų, kad pasiūlytų mums savo Draugystę ir Meilę.“ [9]

Kartais sunku suvokti, kad „Dievas yra Meilė“ (1 Jn 4,8) dėl tėvystės stokos įvairiose situacijose. Galbūt girdėjome apie tėvystės krizę kalbant draugus ar kolegas, kurie, galvodami apie savo tėtį, neturi gerų prisiminimų; todėl Dievo Tėvo paveikslas jiems neatrodo toks patrauklus. Su tokiais žmonėmis kalbant apie tikėjimą, verta atkreipti dėmesį į skausmą, kurį jų gyvenime sukelia tėvo trūkumas. Tas skausmas atskleidžia, kad tėvo poreikis yra įspaustas jų širdyse: trūksta tėviško rūpesčio bei meilės, kuri juos pripildytų. Draugas ar kunigas būdami šalia gali padėti žmogui atrasti meilę Tėvo, „nuo kurio kiekviena tėvystė danguje ir žemėje turi vardą“ (Ef 3, 15). Kitam padedant, žmogus taip pat patiria rūpestingumo ir meilės grožį „pašaukime būti ,saugotoju“ [10]: tuo, kuriame širdys ieško prieglobsčio. Šio pašaukimo patyrimas padeda pažadinti tėvą ar

motiną, kuris (ar bent troškimas tokiu tapti) jau glūdi žmoguje. Atradę tai, jie gali toliau savo sielos gelmėje pažinti tikrąjį Dievo veidą ir būdą, kuriuo esame pašaukti gyventi kaip Dievo vaikai: žinodami, jog Jis mus prižiūri su begaline Meile. Tėvas myli savo vaiką ne už tai, ką jis daro, bet paprasčiausiai dėl to, kad jis yra jo vaikas. Tėvas linki savo vaikui gero ir iš kiekvieno bando ištraukti tai, kas jame geriausia, bet niekad nepamiršta, koks vertingas vaikas jau yra, nepaisant jo darbų.

Šios realybės įsisąmoninimas mums labai padeda ypač tada, kai suklystame arba matome atskirtį tarp savo realaus gyvenimo bei pasaulio pateikiamų gyvenimo „modelių“, dėl kurių kartais galime jaustis menki. „Tai mūsų tikrasis „ūgis“, mūsų dvasinis identitetas: mes esame Dievo mylimi vaikai. Visada. Tad kai savęs nepriimame tokių, kokie esame, kai būname

niūrūs, negatyviai elgiamės,
išduodame, kad dar nepažįstame
savo tapatybės iš esmės. Tai tarsi
nueiti šalin, kai Dievas nori į mane
pažvelgti, bandant sugadinti Jo man
skirtą svajonę. Dievas myli mus
tokius, kokie esame ir jokia mūsų
padaryta nuodėmė, kaltė ar klaida
neprivers Jo apsigalvoti.“ [11]

Suvokti, kad Dievas yra mūsų Tėvas,
taip pat reiškia ir leisti, kad Jis į mus
žvelgtų kaip į mylimiausius vaikus.
Tuomet taip pat suprasime, kad
mūsų „vertė“ nepriklauso nuo to, ką
turime (talentų) ar nuo to, ką darome
(sėkmės), bet nuo Meilės, Kuri mus
sukūrė, kuri „svajojo“ bei sukūrė
mus dar prieš pasaulio sutvėrimą (Ef
1, 4). Atsižvelgdamas į tai, kad
moderniame pasaulyje Dievo idėja
pateikiama labai šaltai, Benediktas
XVI nuo pat pontifikato pradžios
norėjo priminti, kad „mes nesame
atsitiktiniai ir bejausmiai evoliucijos
produktai. Kiekvienas iš mūsų yra

Dievo minties vaisius. Kiekvienas iš mūsų yra norėtas, kiekvienas yra mylimas, kiekvienas yra būtinas.“

[12] Ar ši mintis tikrai paveikia mūsų kasdienybę?

Dievo vaikų viltingas pasitikėjimas

Šv. Josemaría dažnai primindavo Opus Dei tikintiesiems, kad „mūsų dvasinio gyvenimo pamatas yra dieviškosios išūnystės jausmas“ [13].

Jis tai lygindavo su „siūlu, kuris jungia nuostabaus vėrinio perlus.

Dieviškoji išūnystė yra siūlas, drauge laikantis visas dorybes, nes visos jos būtent ir yra Dievo vaikų dorybės“

[14]. Labai svarbu prašyti Dievo, kad atvertų šią „naująją jūrą“, kuri palaiko ir formuoja visą mūsų dvasinį gyvenimą.

Dieviškosios išūnystės „siūlas“ veda prie „kasdienio viltingo atsidavimo“ [15]: požiūrio, kuris geriausiai atsiskleidžia vaikuose, ypač tuomet, kai jie dar visai maži. Dėl to Šv.

Josemaríos gyvenime bei raštuose dieviškoji išūnystė glaudžiai siejama su dvasine vaikyste. Ar vaikas labai sureikšmina griuvimus, besimokydamas važiuoti dviračiu? Visai ne, kol mato tėtį stovintį netoliese ir raginantį dar sykį pabandyti. Štai ką reiškia viltingas atsidavimas. „Tėtis sako, kad galiu... tad pirmyn!”

Suvokimas, kad esame Dievo vaikai, suteikia mums reikiamo tvirtumo, kad galėtume vykdyti Viešpaties mums patikėtą misiją. Jausimės kaip tas vaikas, kuriam tėvas sako: „Vaike, eik ir padirbėk šiandien vynuogyne“ (Mt 21, 28). Galbūt pirmoji mūsų reakcija bus išgąstis, nes galvosim apie visokius galimus sunkumus. Bet jau kitą akimirką prisiminsime, kad tai mūsų Tėvas šito prašo, taip parodydamas didį pasitikėjimą. Kaip Kristus, išmoksime atsiduoti į Dievo rankas ir iš širdies gilumų Jam sakyti: tebūnie ne kaip aš noriu, bet

kaip tu. (Mk 14, 36) Šv. Josemaría savo gyvenimu mokė mus elgtis taip, kaip Kristus: „Visus savo gyvenimo metus aš stengiausi vadovautis šia džiaugsminga tiesa. Mano malda visada būdavo tokia pat, išskyrus vieną kitą niuansą. Aš sakydavau: Viešpatie, Tavo valia esu čia, Tu man patikėjai tą ar aną, ir aš pasitikiu Tavimi. Žinau, kad esi mano Tėvas; o juk vaikai visada ir visiškai pasitiki savo tėvais.“ [16] Negalime neigti, kad pasitaikys sunkumų. Bet juos pasitiksime žinodami, jog, kad ir kas benutiktų, mūsų Visagalis Dievas mus lydi: Jis yra šalia ir mus saugo. Jis padarys tai, ką mes bandome atlikti: galiausiai juk tai Jo darbas. Galbūt tąjį darbą Dievas atliks kitu būdu, kuris bus daug vaisingesnis. „Iš tiesų atsidavęs Viešpačiui, išmoksi tenkintis tuo, kas atsitinka, ir neprarasti ramybės, jei darbai – nors ir dėjai visas pastangas bei naudojaisi tinkamomis priemonėmis

– neišaina tokie, kokių norėtum... Juk „išeis“ taip, kaip norėjo Dievas.“ [17]

Stiprinant mūsų „dieviškosios išūnystės pojūtį“

Reikėtų paminėti, kad Šv. Josemaría nenurodė, kad Opus Dei dvasia yra dieviškoji išūnystė, jis kalbėjo apie dieviškosios išūnystės pojūtį.

Nepakanka būti Dievo vaikais: reikia suvokti, kad esame Dievo vaikai, kad mūsų gyvenimas remtųsi tuo „pojūčiu“. Širdyse būnant visiškai tikriems dėl šios minties, turėsime tvirčiausią pamatą, koks tik gali būti. Tiesa apie dieviškąją išūnystę tampa aktyvia realybe, kuri ypatingai aidi mūsų gyvenime.

Šį „pojūtį“ sustiprinti padeda pastangos dar giliau pažinti tąją realybę protu bei širdimi. Protu pirmiausia maldoje apmąstant tas Biblijos ištraukas, kuriose kalbama apie Dievo tėvystę, mūsų išūnystę bei Dievo vaikų gyvenimą. Galime

pasitelkti Šv. Josemaríos tekstus, kuriuose kalbama apie tai, ką reiškia būti Dievo vaiku [18], arba galime skaityti kitų šventųjų ar krikščionių autorių apmąstymus [19].

Širdimi galime giliau pažinti tai, kad esame Dievo vaikai, jei pasitikėdami kreipsimės į Dievą Tėvą, atsiduodami Jo Meilei. Galime atgaivinti sūnaus pasitikėjimą stengdamiesi nuolat prisiminti, kad Jis mus myli. Mums gali padėti kreipimaisi į Dievą: trumpos maldos ar pamaldumo frazės. Šv. Josemaría siūlė: „Daug kartų per dieną širdyje vadink jį Tėvu, savo širdyje sakyk Jam, kad tu Jį myli, garbini, kad jauti pasididžiavimą ir tvirtumą, nes esi Jo vaikas.“ [20] Galime pasinaudoti trumpomis maldomis, kurios padės kasdieną pradėti tvirtai suvokiant, kad esame Dievo vaikai arba ją baigti padėkos, atgailos bei vilties malda. Popiežius Pranciškus jauniems žmonėms pasiūlė šią maldą:

„Viešpatie, ačiū, kad myli mane. Esu tikras, kad myli mane. Padėk man pamilti savo paties gyvenimą! Ne kaltes, kurias reikia pataisyti, bet patį gyvenimą, kuris yra didžiulė dovana, nes tai yra laikas, kai galime mylėti ir būti mylimi“ [21].

Grižti į Tėvo namus

Šeima apibūdinama kaip „vieta, į kurią grįžtame“, kur randame užuovėją ir poilsį. Kaip mėgo sakyti šv. Jonas Paulius II, tai „meilės ir gyvenimo šventykla“ [22]. Ten iš naujo randame Meilę, kuri suteikia mūsų gyvenimui prasmę ir vertę: juk šeima yra ta vieta, kurioje Meilė gimsta.

Jausdami, kad esame Dievo vaikai, galime pasitikėdami grįžti pas Jį, kai esame pavargę, kai kiti su mumis netinkamai elgiasi ar kai jaučiamės sužeisti... taip pat ir kai įžeidžiame Jį. Grižimas pas Tėvą – tai dar vienas būdas išgyventi „viltingą

atsidavimą“. Turėtume dažnai apmąstyti palyginimą apie tėvą ir du jo sūnus, kurį mums pasakoja Šv. Lukas (žr. Lk 15, 11-32). „Dievas mūsų laukia kaip tėvas palyginiame: plačiai išskėtęs rankas, nors to nenusipelnėme. Nesvarbu, kokio dydžio yra mūsų skola. Taip, kaip sūnus palaidūnas, mes teturime atverti savo širdį, ilgėtis Tėvo namų, stebėtis ir džiaugtis dovana: iš Dievo gauta galimybė vadintis Dievo vaikais, nors mūsų atliepas Jam buvo toks skurdus“ [23].

Galbūt tas sūnus menkai tesusimąstė, kiek kančios sukėlė Tėvui. Ko jis labiausiai ilgėjosi, tai gyvenimo, kurį turėjo tėvo namuose (žr. Lk 15, 17-19). Jis išsiruošė namo paprasčiausiai tetrokšdamas tapti dar vienu tarnu, vienu iš daugelio. Nepaisant to, jo tėvas priėmė jį (išėjo pasitikti, apkabino ir apibėrė bučiniais!), primindamas jo giliausią tapatybę: jis buvo jo sūnus.

Akimirksniu tėvas davė įsakymą grąžinti sūnaus drabužius, apavą ir žiedą – ženklus, bylojančius apie jo įsūnystę, kurios joks blogas elgesys negali panaikinti. „Ir vis dėlto, tai buvo jo paties sūnus: šio ryšio negalėjo pakeisti ar nutraukti joks netinkamas elgesys“ [24].

Nors kartais į Dievą žvelgiame kaip į Šeimininką, kurio tarnai esame, ar kaip į kietaširdį Teisėją, Jis lieka ištikimas savo Tėviškai Meilei. Galimybė priartėti prie Jo po nupuolimo visuomet yra nuostabi proga iš tiesų Jį atrasti. Tai taip pat atskleidžia mums mūsų tapatybę. Tikrovė nėra tik tai, kad Dievas panorėjo ir nusprendė mus pamilti. Tikrovė yra tai, kad, per malonę, mes tikrai esame Dievo vaikai. Mes esame Dievo vaikai: niekas niekada negali iš mūsų išplėsti šio kilnaus titulo. To negalime padaryti net mes patys. Taigi, matydami savo silpnumo, sąmoningos ir savanoriškos

nuodėmės tikrovę, niekada nepraraskime vilties. Kaip sakė Šv. Josemaría: „Tai ne galas. Dievas turi paskutinį žodį. Tas žodis tariamas su gelbstinčia ir gailestinga meile: tai mūsų dieviškosios įsūnystės žodis“ [25].

Mūsų rūpestis – mylėti

Dieviškosios įsūnystės „jausmas“ viską perkeičia, kaip perkeitė Šv. Josemaríos gyvenimą, jam atradus šią „naująją jūrą“. Kaip pasikeičia vidinis pasaulis, kai jis grindžiamas ne savo progreso stebėjimu ir naujų pasiryžimų tobulėjimui kėlimu, bet Meile, kuri visuomet eina pirma ir laukia mūsų! Jei teikiame pirmenybę tam, ką mes darome, verčiame savo vidinį gyvenimą suktis vien aplink savo asmeninį tobulėjimą. Tolimoje perspektyvoje, toks gyvenimo būdas ne vien kelia riziką Dievo meilę pamiršti ir palikti tamsioje sielos kertelėje, bet veda prie nusivylimo,

nes liekame vieni kovoti su savo klaidomis.

Bet kai visa ko centras tampa tai, ką daro Dievas, kai leidžiamės būti Jo mylimi, kai kasdien priimame jo Išgelbėjimą, mūsų kova įgauna visiškai kitą atspalvį. Jei esame nugalėtojai, dėkingumas ir šlovinimas gana natūraliai ims trykšti iš mūsų vidaus. Jei mes kenčiame pralaimėjimą, pasitikėdami grįšime pas Dievą, mūsų Tėvą, prašydami atleidimo ir leisdamiesi Jo apkabinami. Taip mes suvoksime, kad „dieviškoji išūnystė nėra ypatinga dorybė su savais veiksmais, bet veikiau nuolatinė žmogaus, besistengiančio gyventi dorybėmis, būseną. Visa mūsų veikla, mūsų dorybių praktikavimas, kartu gali ir turi būti mūsų dieviškosios išūnystės praktikavimas“ [26].

Pralaimėjimas neegzistuoja tam, kuris kasdien stengiasi priimti Dievo Meilę. Net nuodėmė gali tapti galimybe prisiminti savo – vaikų – tapatybę ir grįžti pas Dievą Tėvą, kuris primygtinai ateina mūsų pasveikinti, tardamas: „Vaike, mano vaike!“ Kaip sakė Šv. Josemaría, šis suvokimas suteiks jėgų, kurių mums reikia, kad vėl iš naujo sektume savo Viešpatį. „Žinau, kad tu ir aš tikrai išvysime, padedant malonės šviesai, kas turi būti sudeginta ir tai sudeginsim, kas turi būti išrauta, ir tai išrausim, kas turi būti atiduota – ir tai paliksim.“ [27] Tai padarysim ramiai, nepraradę užsidegimo, niekuomet nebandydami sumaišyti idealaus krikščioniško gyvenimo su perfekcionizmu [28]. Tuomet mūsų gyvenimo centru taps Dievo Meilė mums ir mūsų vienintelis rūpestis bus mylėti. Būsime kaip maži vaikai, atradę trupinėlių Tėčio meilės, ieškantys tūkstančio būdų parodyti savo dėkingumą ir atsakyti su tiek

meilės (daug ar mažai), kiek tik
sugeba jos duoti.

[1] Fernando Ocáriz, *Pastoracinis
laiškas*, 2017 m. vasario 14 d., nr. 30.

[2] Šv. Josemaría, *Kelias*, nr. 961;
Dievo bičiuliai, nr. 239.

[3] Šv. Josemaría, *Kai Kristus eina pro
šalį*, nr. 97.

[4] Šv. Josemaría, *Kalvė*, nr. 540.

[5] Šv. Kotryna Sienietė, *Dialogai*, nr.
167.

[6] Šv. Kirilas Jeruzalietis, *Katechezės*
16, 16.

[7] Šv. Josemaría, *Meditacija*, 1969 m.
gruodžio 24 d. (in: Andres Vázquez
de Prada, *The Founder of Opus Dei*,
vol. 1, Scepter, p. 334).

[8] Šv. Josemaría, *Asmeniniai užrašai*, nr. 1637 (in: Andres Vázquez de Prada, *The Founder of Opus Dei*, vol. 1, Scepter, p. 400).

[9] Šv. Josemaría, *Kai Kristus eina pro šalį*, nr. 64.

[10] Popiežius Pranciškus, *Inauguracijos Mišių homilija*, 2013 m. kovo 19 d.

[11] Popiežius Pranciškus, *Homilija per Pasaulio jaunimo dienų šv. Mišias Krokvos Campus Misericordiae*, 2016 m. liepos 31 d.

[12] Popiežius Benediktas XVI, *Inauguracijos Mišių homilija*, 2005 m. balandžio 24 d.

[13] Šv. Josemaría, *Laiškas*, 1961 m. sausio 25 d.

[14] Šv. Josemaría, *Užrašai iš jo pamokslų*, 1974 m. liepos 6 d.

[15] Fernando Ocáriz, *Pastoracinis
laiškas*, 2017 m. vasario 14 d., nr. 8.

[16] Šv. Josemaría, *Dievo bičiuliai*, Nr. 143.

[17] Šv. Josemaría, *Vaga*, Nr. 860.

[18] Pagal Fernando Ocáriz,
“Filiación divina” [in:] *Diccionario de
san Josemaría Escrivá de Balaguer*,
Monte Carmelo, Burgos 2013, pp.
519-526.

[19] Jubiliejiniai Gailestingumo metai
padėjo išryškinti kai kuriuos iš jų.
Plg. Bažnyčios susirinkimą naujosios
evangelizacijos skatinimui,
*Gailestingi kaip Tėvas. Šaltiniai
jubiliejiniams Gailestingumo metams
2015-2016.*

[20] Šv. Josemaría, *Dievo bičiuliai*, nr. 150.

[21] Popiežius Pranciškus, *Homilija
per Pasaulio jaunimo dienų šv. Mišias*

Krokuvos Campus Misericordiae,
2016 m. liepos 31 d.

[22] Šv. Jonas Paulius II, *Homilija*,
2003 m. gegužės 4 d.

[23] Šv. Josemaría, *Kai kristus eina
pro šalį*, nr. 64.

[24] Šv. Jonas Paulius II, *Dives in
Misericordia*, nr. 5.

[25] Šv. Josemaría, *Kai Kristus eina
pro šalį*, Nr. 66.

[26] F. Ocáriz ir I. de Celaya, *Vivir
como hijos de Dios*, Eunsa, Pamplona
1993, p. 54.

[27] Šv. Josemaría, *Kai Kristus eina
pro šalį*, nr. 66.

[28] Plg. Fernando Ocáriz,
Pastoracinis laiškas, 2017 m. vasario
14 d., nr. 8.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/naujieji-
atradimai-i-ta-pirmoji-dievo-vaiko-
malda/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/naujieji-atradimai-i-ta-pirmoji-dievo-vaiko-malda/) (2025-08-04)